

ditoverne til at opgive Noget af deres Tilgodehavende i Boet. Jeg mener nu — og deri er jeg understøttet af tvende andre ærede Medlemmer af Udvalget —, at Ingen skal kunne tvinges til at tage sin Fordring i et Bo, medmindre han faar Halvdelen af sin Fordring eller 50 pCt., og det Forslag, vi have stillet, gaar altsaa ud paa, at Ingen kan faae Tvangsafford, medmindre han byder 50 pCt. til de simple personlige Kreditorer. Naar jeg har en Fordring i et Bo, maa det dog vel være nok, at jeg skal tage det Halve af mit Tilgodehavende, og fra det Synspunkt synes denne Bestemmelse om 50 pCt. mig at være antagelig. I den engelske Fallitlov, som er udkommen for et Par Aar siden, er denne Bestemmelse om de 50 pCt. indført, i England kan Ingen faae Tvangsafford, medmindre han byder 50 pCt., og jeg tror derfor, at dette Forslag allerede har en væsentlig praktisk Støtte fra et saa praktisk Land som England. Der er imidlertid en anden Betragtning, hvorfor jeg holder særdeles meget paa, at der skal fordres 50 pCt. før at Noget kan faae Tvangsafford, og det er den, at de Næringsdrivende, som ere insolvente, da vilde opgive deres Bo i rette Tid. Det er blevet en Coutume, som udtryffeligt er bleven anerkjendt i Loven, at den Næringsdrivende, som har Underbalance, bør opgive sit Bo, men naar han ikke kan skaffe 50 pCt., er han dybt nede i Insolventis. Giver man derimod den Regel, at han kun kan faae sit Bo udleveret, naar han betaler 50 pCt., vil han opgive det i rette Tid; thi han vil ikke lade sig afskjære fra Tvangsafford ved at slæbe Tiden hen, saa længe til han ikke kan yde 50 pCt. Det er mig sagt af Handlende, at da hin Lov om, at Ingen kunde faae Tvangsafford, naar han ikke bød 50 pCt., forhandles i England, opgav en Mængde insolvente Næringsdrivende deres Boer, fordi de vidste, at de ikke kunde byde 50 pCt., og at de altsaa, dersom de sade hen, indtil Loven kom ud, affære sig selv fra denne vigtige Ret til Tvangsafford. Det er et praktisk Exempel, som jeg tror, man ikke skal overse, naar man spørger om, hvad det vil sige at sætte 50 pCt. eller en anden Dividende som en nødvendig

Betingelse for en Skyldner, naar han skal kunne faae Tvangsafford. Ved Indførelsen af en saa aldeles ny Bestemmelse her i Landet som denne om Tvangsafford mener jeg, at man skal stræbe hen til, at den gjør nogen Nytte, og det skal ikke blot være den, at en Fallent, som har komporteret sig vel, er berettiget til at faae Afford; men man skal ogsaa søge at tvinge de insolvente Næringsdrivende til i rette Tid at opgive deres Bo. — Af de øvrige Forslag vil jeg kun tillade mig at berøre det, der er stillet til § 147, og som angaar Kommissarier. Under Sagens 1ste Behandling udtalte jeg, at det efter min Mening er en Feil, at § 147 affaffer Kommissarier i Fallitboer; jeg har endnu den selvsamme Mening, og Udvalget har jo givet mig et Slags Medhold heri ved at stille et Forslag om, at der i visse Tilfælde kan bestilles Kommissarier. Dersom en Kreditforening gaar fallit, eller dersom en Bank eller et større industrielt Foretagende gives under Ekstitebehandling, mener jeg, det vil være aldeles umuligt at faae saadanne Sager behandlede ved den ordintære Ekstiteret, selv om der er en nok saa god Ekstiteforvalter. Her staar for Tiden en Sag paa Dagsordenen om den jydskke Kjøbstadkreditforening, men er der Noget, som vilde tro, at denne Kreditforenings Fallitbo kunde være behandlet af Ekstiteretten i Randers? Vil det ikke være nødvendigt i saadanne Tilfælde at bestille Kommissarier, og vil det ikke være en overilet Beslutning at vedtage § 147, saaledes som den er kommen fra Landsthinget? Jeg tror, at der i denne Henseende foreligger Erfaringer, ikke alene fra den nævnte Kreditforenings Bo, men ogsaa fra den norske jydskke Hypothekforening, og der kan komme andre Sager af samme Slags. Jeg skal dog ikke her gaa videre ind paa Spørgsmaalet om Kommissarier, og jeg har heller ikke stillet noget Forslag i denne Retning, fordi jeg vil lade dette Spørgsmaal falde, idet jeg vil overlade det til Fremtiden at vise, at større Fallitboer, saaledes som mange Ekstiteretter nu ere besatte, ikke kunne tilbørlig behandles af Ekstiteforvaltere; dette vil jeg overlade Fremtiden at levere Bevis for. Vi have fra Fortiden Beviser nok paa, at der gives Ekstiteforvaltere